

AVUTTOMUUDESTA JA HÄMMINGISTÄ

(REUNAHUOMAUTUKSIA)

Nykyisten sosialidemokraattien ja „miltei-socialidemokraattien” keskuudessa tapahtuneen hajaannuksen ja rappion ovat aiheuttaneet eivät ainoastaan ulkoiset syyt (vainot y.m.), vaan myös *sisäiset* syyt. Tavattoman suuri joukko vanhoja „huomattavia toimihenkilöitä” on joutunut kokonaan hämmingin valtaan, he eivät ole ymmärtäneet yhtään mitään uudesta asiointilasta (kesäkuun kolmannen päivän vastavallankumouksellinen komento), ja „poukkoilemalla” avuttomina tänään vasempaan, huomenna oikeaan he saavat aikaan vallan mahdotonta sekaannusta kaikessa, mihin vain käyvät käsiksi.

Tällaisen hämmingin, avuttomuuden ja sekaannuksen näyte on A. Vlasovin kirjoitus „Lutshin” 109. (195.) numerossa.

A. Vlasovin kirjoituksessa ei ole yhtään ainoata ajatusta, ei ainoatakaan elävää sanaa. Se on pelkkää sekasotkua ja avutonta likvidaattorien perässä laahustamista, vaikka samalla tehdään voimattomia yrityksiä sanoutua irti heistä. Se ei ole totta, että „ennen” meillä luotiin toisinaan puoluetta „ilman itse työläisiä” tahi että „maanalainen toiminta rajoitui suurimmaksi osaksi (!!) abstraktiseen (!) sosialismin aatteiden propagoimiseen”. Vanha „Iskra” (1900—1903), joka loi puolueen ohjelman ja taktiikan perusteet, sen historia kumoa täydellisesti tuon väitteen. Ei ole totta, että puolueen tehtävänä nyt on „julkinen *toiminta* (!!), mutta sen salainen organisaatio”. A. Vlasov ei ole ymmärtänyt laisinkaan, missä suhteessa tunnus: „taistelu julkisen puolueen puolesta” on sisällöltään likvidatorinen,—vaikka „Pravdan” 108. (312.) numerossa se on selitetty jo kymmenennen kerran mitä helppotajuisimmin.

Se ei ole totta, että „Pravda” neuvoo „pitämään esikuvana vanhan puolueorganisaation toimintaa”. „Pitää välttämättä viitoittaa vaikkapa lyhykäisesti tämän (uuden) maanalaisen toiminnan luonne, t.s. taktiikka”, sanoo A. Vlasov huvittavan arvokkaasti („me, käytännön miehet!”). Puolue „viitoitti” jo vuoden 1908 joulukuussa ³¹ oman taktiikkansa (ja vuosina 1912 ³² ja 1913 ³³ vahvisti sen sekä selitti sitä) ja organisaationsa antaen selvän „esikuvan” entisistä tehtävistä ja valmistelun *uusista* muodoista. Ellei A. Vlasov ole tähän saakka ymmärtänyt sitä, niin syyttäköön itseään: hänen osakseen jää vain toistella irrallisia likvidaattorien ajatuksia, likvidaattorien, joiden kanssa muuten kiistellään kokonaan muusta eikä „organisaatiokysymyksestä”.

„Pravda” № 115,
toukokuun 21 pnä 1913
Allekirjoitus: V. I. L I N

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan
